

har vist sig kvalificerede. Vi vil da, hvis Forslaget gennemføres, i Fremtiden ikke have enkelte Seminarier alene for Mænd og andre for Kvinder, men derimod skal ethvert Seminarium kunne optage saavel mandlige som kvindelige Elever.

Jeg bruger her Udtrykket Seminarium, endskønt Forslaget hedder Forslag til Lov om Lærerskoler, og jeg vil gerne gøre en ganske kort Bemærkning om dette uvæsentlige Spørgsmaal. Naar man har forandret Titelen, skyldes det et Ønske fra Lærerstanden selv, fremsat i Skolekommissionen. Men jeg personlig er nu af den Opfattelse, at den danske Folkeskolelærerstand skulde være slaaet ind paa en noget anden Taktik. Den bagved liggende Tanke er den: Der klæber noget vist, ikke fornemt, ved Ordet Seminarist, derfor vil vi bort fra dette Ord og kaldes Lærere, og Skolerne skal kaldes Lærerskoler. Jeg synes, man skulde være gaaet en anden Vej. Man skulde have sagt: Klæber der noget — jeg ved ikke, om det er rigtigt —, der ikke er helt velanset, ved Udtrykket, maa vore Bestræbelser gaa ud paa at hæve Seminaristen, hæve hans Dygtighed og hele Kulturniveau, saaledes at det Ord, der før maaske har haft en mindre heldig Klang, kan blive et Hædersnavn. Den Taktik vilde jeg være slaaet ind paa, hvis jeg havde været speciel Ordfører for Lærerstanden. Og selve Udtrykket er jo baade poetisk og dybsindigt. For Seminarist kan betyde: den, i hvem man saar en smuk Sæd, som skal bære Frugt. Seminarist kan betyde: det Sædekorn, der gror i Seminariet og udvikler sig til at bære Frugt. Hvad Betydning man end vil lægge i Ordet, er der en smuk Symbolik i det, og jeg skal ikke nægte, at personlig kan jeg beklage, at Lærerstanden har ønsket det forandret. Men nu har den ønsket det, og jeg har været med til at imødekomme den.

Nu kommer der altsaa ind, forudsætter jeg, Mænd og Kvinder i den samme Lærerskole, og Spørgsmaalet bliver saa: Hvorledes skal Undervisningen gives? Hvad den Ting angaar, fastslaaer Forslaget straks — og det er et stort Fremskridt —, at Lærerskolens Formaal fra første Færd skal være at uddanne Lærere, at der i alle Aarene, men dog særlig i de to sidste, skal tages Sigte paa, at det Materiale, man arbejder med, er Fremtidens Lærere. Det er af den allerstørste Værdi, at det saaledes indskærpes, at man hele Tiden skal tage Sigte paa, at det er en fremtidig Lærer, man uddanner. Denne Lærer faar i Øjeblikket en Undervisning i tre Aar paa Grundlag af en ikke meget

vidtgaende Optagelsesprøve. Dette har vist sig at være ufyldestgørende, og derfor foreslaar Forslaget, at Læreruddannelsen skal vare fire Aar. Det er atter et meget betydningsfuldt Fremskridt. Det vil betyde — i Forbindelse med den større Dygtighed og større Kundskabsmængde, hvormed de møder —, at de unge Mennesker ganske anderledes faar Tid til at fordybe sig i de Ting, de skal tilegne sig. Jeg har jo haft den Ære i en Aarrække at være Lærer ved et Seminarium, og naar Lærerkorpset dér holdt Møde med Forstanderen, var det den bestandige Klage, at der ingen Tid var til, at Eleven selv kunde arbejde og tilegne sig Viden og Dygtighed, og hos Eleverne var der kraftig Modstand at overvinde, fordi de følte et Pres over sig og ønskede at faa Lektier for, derfra og dertil. Man maatte anvende mange Fif for at vænne dem af med at tilegne sig Stoffet, som man tilegner sig en Lektie, og vænne dem til at tilegne sig det ved selvstændigt, personligt Arbejde paa første Haand. Ved at Uddannelses-tiden forøges til fire Aar bliver der en Mulighed for, at hele Læreruddannelsen kan blive lagt over paa en anden Linie, navnlig saafremt Administrationen, hvad jeg ikke tvivler om, vil udstede Anordninger ud fra den rette pædagogiske Grundopfattelse.

Det skal altsaa være en Skole, foreslaas der, i hvilken man forbereder sig gennem fire Aars Arbejde. Men hvad skal Lærereleverne saa beskæftige sig med i de fire Aar? Ja, hvis ærede Medlemmer vil se § 7, vil De se, at det Antal Fag, der dér er nævnt, er ganske overordentlig stort, saaledes at det ikke er at undres over, at der maa kræves baade en ret betydelig Forudviden og de fire Aar, dersom man virkelig paa nogenlunde selvstændig Maade skal kunne tilegne sig et saa stort Antal Fag, og det er jo en af Vanskelighederne ved Læreruddannelsen, at man ikke til Folkeskolen kan specialisere indtil en vis Grad, saaledes som man kan og maa til Gymnasiet. I Gymnasiet vil en Lærer næsten aldrig have mere end højt regnet 3 Fag, men en Lærer, der skal gaa ud i Folkeskolen, er derimod nødt til at kunne undervise i alle de Fag, der i det hele taget er Folkeskolens Fag. Derfor er det ogsaa nødvendigt at forlænge Uddannelses-tiden, saaledes at der bliver den nødvendige Tid til en tilstrækkelig grundig Indøvelse i de forskellige Fag.

Hvis man imidlertid vilde indrette det saadan, at man vel forlængede Uddannelses-tiden til 4 Aar, men at hver enkelt Lærerelev skulde alle Fagene igennem i 4 Aar, er det min Overbevisning, at man paa en